"मीठे बच्चे– तिमी रूहानी ब्राह्मणहरूको आपसमा धेरै प्यार हुनु पर्छ। आपसमा मिलेर सल्लाह गर– कसरी सबैलाई सत्य बाबाको परिचय दिन सकिन्छ?"

प्रश्नः– तिमीले कुन निश्चयको आधारमा आफ्नो भाग्य उच्च बनाउन सक्छौ?

उत्तरः– पहिला जब बुद्धिमा यो निश्चय बस्छ– यहाँ पढाउनेवाला स्वयं परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँबाट नै हामीले सौभाग्य लिन्छौं, तब पढाइ सधैं पढ्छौ र आफ्नो सौभाग्य उच्च बनाउन सक्छौ। बाबाको श्रीमत छ– प्यारा बच्चाहरू! तिमीले कुनै पनि हालतमा सधैं पढ्नु पर्छ। यदि क्लासमा आउन सक्दैनौ भने पनि घरमा मुरली पढ।

गीतः– तू प्यार का सागर है....

ओम् शान्ति। आत्माहरू अर्थात् बच्चाहरूले बुझिसकेका छन्– हामी आत्मा बिन्दु जस्तै छौं। तारा जस्तै छौं। तर जो आत्मा छ, उसले स्वयंको बाबाको महसुस कसरी गरोस्। दुनियाँमा कसैले पनि न आफूलाई, न बाबालाई जान्दछन्। तिमीलाई थाहा छ– हामी आत्मा बिन्दु हौं। कति सूक्ष्म छौं, बाबा पनि यति सूक्ष्म हुनुहुन्छ। आत्मा भन्दा परमात्मा बाबा कुनै ठूलो हुनुहुन्न। शरीर त सानो ठूलो हुन्छ। अहिले तिमी शिवबाबाको यादमा बसेका छौ। कुनैले यो जानोस् पनि– आत्मा सानो बिन्दु हो, तर उसमा ८४ जन्मको पार्ट छ, आश्चर्य छ नि। जबसम्म आत्माले शरीरको आधार लिँदैन, तबसम्म पार्ट खेल्न सक्दैन। त्यसैगरी परमात्मा पनि हामी आत्मा जस्तै सानो हुनुहुन्छ। तर बाबा किन भनिन्छ? किनकि उहाँ सदा पावन हुनुहुन्छ। उनले परमात्मालाई न चिनेका छन्, न उहाँलाई बाबा भन्छन्। जसरी तिमीले बुझेर याद गर्छौं, त्यस्तै उनले पनि याद त गर्छन्। यतिका जो भगत छन्, सबैका भगवान् एक हुनुहुन्छ, जसलाई पतित-पावन भनिन्छ। पतित छन् अनेक र पतित-पावन हुनुहुन्छ एक। साधु सन्त महात्माले पनि बोलाउँछन्, उहाँलाई गड फादर भन्छन्। त्यसैले सबैका पिता हुनुभयो नि। फादरलाई पतितबाट पावन बनाउन आउनु पर्छ। पावन बन्ने उपाय उहाँले बताउनुहुन्छ किनकि आत्मामा पापहरूको बोझ चढेको छ। हामीले केवल लेखिदिनु छ– बी होली, तर यस्तो स्लोगन लगाउनले कुनै फाइदा छैन किनकि बाहिरका मानिसले त बुझ्न सक्दैनन्। बाँकी तिमीलाई त सम्झाइएको छ, तिमीलाई स्लोगनको के आवश्यकता छ। यसको अर्थ हो पवित्र बन, बाबालाई याद गर। जबसम्म कसैलाई सम्झाइँदैन, तबसम्म केही बुझ्न सक्दैनन्। योगमा रहेमा पवित्र बन्न सक्छन्। भन्छन्– हिज-होलिनेस। यो पवित्रताको पदवी हो। संन्यासीहरूलाई होली भनिन्छ किनकि विकारमा जाँदैनन्। हुन त उनीहरू पनि पवित्र रहन्छन्, ब्रह्मलाई याद गर्छन् तर जन्म विकारीहरूको पासमा लिनु पर्छ। तिमीलाई त भनिन्छ पवित्र रहेर शिवबाबालाई याद गर। संन्यासीले आफूलाई कर्म संन्यासी कहलाउँछन्। तर कर्मको सन्यास हुँदैन। कर्म सन्यास तब हुन्छ, जब देह हुँदैन। देह विना त घरमा (परमधाममा) रहन्छन्। यहाँ कर्मको सन्यास कसरी हुन सक्छ? यो भन्नु पनि झुटो हुन्छ। उनीहरूले भन्छन्– गृहस्थीले जुन कर्म गर्छन्, त्यो हामीले गर्दैनौं। गृहस्थीहरूको कर्म त धेरै हुन्छ– यज्ञ, तप, तीर्थ आदि गर्छन्। त्यो त संन्यासीले पनि गर्छन्। बाँकी फरक केवल यो छ– उनले कमाई गरेर खाना घरमा पकाउँछन्, संन्यासीले यो गर्दैनन्। उनीहरूले चाहिँ माँगेर खान्छन् किनकि उनीहरूको हठयोग हुन्छ। हठयोगद्वारा परमात्मा सँग मिल्न सकिँदैन। जब बाबा आउनुहुन्छ, तब त उहाँ सँग कोही मिल्न सक्छ। जबसम्म बाबा आउनुहुन्न, तबसम्म पावन दुनियाँको स्थापना पनि हुन सक्दैन। कति सम्झाउनु हुन्छ, फेरि पनि बुझ्दैनन्। बच्चाहरूले समाचार लेख्छन्– यति-यति आए। अब हेरौं

कस-कसले आफ्नो सौभाग्य लिन्छन्। आउन त धेरै आउँछन् तर बुद्धिमा यो बस्दैन– यिनलाई पढाउनेवाला परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, हामीले उहाँबाट सौभाग्य लिनु छ। बाबाले रजिस्टर पनि हेर्नुहुन्छ। कोही महिनामा ८-१० दिन पनि आउँछन्, कोही आउँदैनन् पनि त्यसैले उनले लेख्दैनन्। यदि कुनै आउँदैनन् भने उनले मुरली पढ्छन् वा पढ्दैनन्। कुनै पनि हालतमा सधैं पढ्नु पर्छ। जस्तै जप साहेब, सुखमनी साना-साना बनाउँछन्, सम्झन्छन्– जसले पनि पढ्न सकोस्। तिमीले बुझेका छौ– त्यो पढ्नाले के प्राप्ति हुन्छ। केही छैन। थोरै समयको लागि बुद्धि ठीक होला। तर बाबा सँग कोही मिल्न सक्दैनन्। फेरि विकारमा फँस्छन् फेरि त त्यसबाट कुनै प्राप्ति हुँदैन। भनिन्छ– विनाश काले विपरीत बुद्धि, वास्तवमा अहिले विनाशको समय हो, अरू कसैले पनि परमात्मालाई चिनेका छैनन्। भन्दछन् पनि– हामीले रचयिता र रचनाको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्दैनौं। तर ड्रामाको आदि मध्य अन्तलाई जान्नु पर्छ नि। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ– सत्ययुग हो आदि, कलियुग हो अन्त्य। त्यसैले तीन काल, तीन लोकलाई बुझ्नु छ। तीन लोक हुन् स्थूल वतन, सूक्ष्म वतन... भन्दछन्– शास्त्र अनादि हुन् तर बाबा सम्झाउनु हुन्छ– जब देखि रावण राज्य सुरु हुन्छ अनि शास्त्र पनि सुरु हुन्छन्, त्यसैले द्वापर युग मध्य भयो। आधाकल्प सत्ययुग, आधाकल्प कलियुग। आधाको हिसाब छ। उनले मध्यलाई जान्न सक्दैनन् किनकि कल्पको आयु लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। भन्नु पर्छ– बाबालाई चिन्नुहोस्, ब्रह्माकुमार कुमारी बन्नुहोस् तब वर्सा मिल्छ। कोही आएमा पहिला सोध– कहाँ आउनु भएको छ? भन्छन् बी.के.को पासमा। तिमीले भन– विचार गर्नुहोस् यतिका ब्रह्माकुमार कुमारी छन् भने ब्रह्मा बाबा पनि हुनु पर्छ! कति सेन्टरहरू छन्, अनगिन्ती ब्रह्माकुमार कुमारी छन्। यतिका बच्चाहरू एक बाबाका कसरी हुन सक्छन्! लेखिएको छ– प्रजापिताका यति ब्रह्माकुमार कुमारी छन्। यस्तो-यस्तो सम्झाएर खडा गर्नु पर्छ। फेरि चिन्तन गरून्– प्रजापिता ब्रह्मा कसको बच्चा? यतिका बच्चाहरू रच्ने त परमात्माको काम हो नि। त्यसैले परमात्मा आउनु हुन्छ नि। गायन गरिएको छ– तिमी माता-पिता... त्यसैले बाबा ब्रह्मा भए नि। परमात्माले ब्रह्माद्वारा रच्नुहुन्छ, कनभर्ट गर्नुहुन्छ। गोद लिनुहुन्छ, वर्सा दिन। पावन बनाउनुहुन्छ कसरी? यादद्वारा। भन्नुहुन्छ– सबै धर्मलाई भुलेर म एकलाई याद गर। सबैले बोलाउँछन्। म नलेजफुल, ब्लिसफुल, मुक्तिदाता, गाइड हुँ। त्यसैले सुखधाममा लैजान्छु। सुख कहाँ छ? सुखधाममा। अब बाबाले लिएर जानुहुन्छ शान्तिधाममा, फेरि आउँछौं सुखधाममा। यो कुरा कसरी याद गर्ने? दिनहुँ बोलिरहेमा, अरूलाई सम्झाइ रहेमा प्वाइन्टहरू बुद्धिमा आइरहन्छन्। कसैलाई सम्झायौ भने उसबाट लेखाउनु पर्छ। परमात्मा जो आत्माहरूको पिता हुनुहुन्छ। उनको एड्रेस लेखाउनु पर्छ। बाबा शिव हुनुहुन्छ, बाबाबाट वर्सा लिनेछु। मेहनत गर्नु पर्छ। तर मेहनत कसले गर्ने? त्यसैले बच्चाहरू स्वयं खडा भएर फेरि अरूलाई पनि खडा गर्नु पर्छ र सेवाको लागि योजना बनाइदिनु पर्छ। जस्तै मिलेट्रीको ठूलो कमान्डरहरू आपसमा मिल्छन् नि। त्यस्तै यहाँ पनि बच्चाहरू मिल्नु पर्छ। तर के गर्ने आपसमा मिल्दैनन्। वास्तवमा तिमी ब्राह्मणहरूको आपसमा धेरै प्यार हुनु पर्छ। कुनै राय निकाल्नु पर्छ– कसरी कसैलाई बुझाउने भनेर।

हेर, लक्ष्मी-नारायणका कति मन्दिर छन्। त्यसैले मन्दिर बनाउने सँग मिल्नु पर्छ– तपाईले यो मन्दिर बनाउनु भएको छ तर थाहा छ– यिनीहरूले राज्य कसरी पाए? फेरि राज्य कसरी गुमाए? श्रीकृष्णको चित्र धेरै राम्रो छ, यसमा ८४ जन्मको कथा धेरै राम्रो छ। केवल यो चित्र ठूलो बनाउनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– कोही आएमा युक्ति सँग सोध्नु पर्छ– तपाईले गीता पढ्नु भएको छ? फेरि सोध– गीताको भगवान् को हुनुहुन्छ? यसरी युक्ति सँग

सम्झाउनु पर्छ। भन्छन् नि– तिमी माता-पिता.... त्यसैले यी ब्रह्मा माता भए। उनी सँग सम्बन्ध राख्नु पर्छ। यदि यिनी सँग प्यार गयो भने खेल खलास, बाबाबाट वर्सा कसरी पाउँछौ। तिम्रो लडाई पुरानो दुस्मन सँग छ। कसैलाई थाहा छैन– रावण सँग पनि कुनै युद्ध हुन्छ भनेर। भनिन्छ– सचको नाउ हल्लिन्छ तर डुब्दैन। त्यसैले कति हल्लिन्छ। अरू सतसंगहरूमा त हलचल हुने कुरा नै हुँदैन। यहाँ त माया सँग युद्ध हुन्छ। जबसम्म बाबालाई चिन्दैनन्, तबसम्म लेखेरै दिऊन्, तापनि सुगा कण्ठीवाला बनेका छैनन्। जंगली सुगा आयो अनि गयो। बाबालाई चिन्नु छ। यस्ता प्रजा त धेरै छन्, बाँकी राजाईको लागि कुनै खडा हुँदैनन्। बत्तीमा स्वाहा होऊन्, त्यो धेरै मुश्किलले हुन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

रात्रि-क्लास:–

तिमी बच्चाहरूलाई बाबाको डाइरेक्शन मिलेको छ– प्यारा बच्चाहरू! बाबालाई याद गर। बच्चाहरूले भन्छन्– बाबा फुर्सत मिल्दैन। अब फुर्सत कहाँ जान्छ? अवश्य मायाले तिम्रो समय लिन्छ। माया पनि एकदम तेज छ, जसले तिमीलाई बाबाको याद गर्ने फुर्सत दिँदैन। त्यसैले त भन्छौ– बाबा सारा दिनमा आधा घण्टा, २० मिनट यादमा रहेँ। कुनै मुश्किलले सारा दिनमा २ घण्टा बाबालाई याद गर्छन्। जसले सम्झन्छौ म २ घण्टा याद गर्छु, उनले हात उठाऊ! त्यो स्थूल याद, पुरानो याद त भइ नै रहन्छ। उहाँ त हुनुहुन्छ निराकारी, उहाँको आफ्नो आँखा, कान त छँदै छैन। बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ– म एकलाई याद गर। आफूलाई आत्मा सम्झ। त्यसैले बाबाले सोधिरहनु भएको छ– कति घण्टा यादमा रहन्छौ? बच्चाहरू खेल्न जाँदा पनि टिचरलाई याद गर्छन्। घरमा पढ्दा पनि टिचर याद रहन्छ। त्यो हो स्थूल याद। यसमा थोरै मुश्किल छ, त्यसैले बाबा सोध्नुहुन्छ– आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई २ घण्टा जो याद गर्न सक्छन्, उनले हात उठाऊ? लाज नमान, एक्युरेट बताऊ।

तिमी यहाँ बसेका छौ, बाबाले मुरली चलाउँदा बुद्धि अरूतिर गइहाल्छ नि! यति बुद्धिमा धारण पनि हुँदैन। जस्तै यहाँ बिहान एक घण्टा बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, के त्यो एक घण्टा बाबालाई याद गर्छौ या बुद्धि बाहिर जान्छ? वास्तवमा नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुद्धि कहीँ न कहीँ गइहाल्छ। पूरा सुन्दैनन्। यदि पूरा बसेर सुने र नोट गरिरहे त बाबा भन्नुहुन्छ– यिनको योग ठीक छ। सुन्ने समयमा अटेन्शन दिनु पर्छ र प्वाइन्टहरू पूरा लेख्नु पर्छ। यदि लिंक छुट्यो भने प्वाइन्ट बिर्सिन्छ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ– प्यारा बच्चाहरू, हर्ट फेलको मृत्यु धेरै मीठो मृत्यु हो। यसमा तेरा मेरा फेरा केही पनि हुँदैन। बसी-बसी यसै लड्यो, बेहोश भयो, खलास। फेरि होशमा आउँदै नआउनु– यो धेरै राम्रो मृत्यु हो। बाँकी मनुष्य त रुन्छन् कराउँछन् तर तिमी त खुशी हुन्छौ अरे वाह! यिनको मृत्यु धेरै सहज भयो, उसलाई कुनै दु:ख भएन। यदि मृत्यु होस् त यस्तो, नत्र दबाई, नर्स यो ऊ धेरै हुन्छ नि। त्यसैले जो बसी-बसी आफ्नो यस पुरानो जुत्तालाई छोडिदिऊन्, कर्मातीत अवस्था होस्, यसरी नै शरीर छोडेमा सबैभन्दा राम्रो हो। तिमीहरूले पछि गएर देख्नेछौ, अनायास बम खस्नेछन् र सबै बसी-बसी जान्छन्। चेहरा पनि हर्षित हुन्छ। जस्तै कहिलेकाहीँ राम्रो मृत्यु भएमा देख्नेहरूले भन्छन्– यो त मानौं ज्यूँदै छ, यो त हर्षित छ, यस्तो त कसैले भन्न

सक्दैन– यो मरिसक्यौ। आत्मा हर्षित भएर जान्छ नि, त्यसैले आत्मामा यदि हर्षितपना छ भने अनुहारमा बाहिरबाट देखिन्छ। आत्मा कुनै खतम त हुँदैन, आत्माले शरीर छोड्छ। त्यसैले धेरै खुशीले यो शरीर हाँस्दै छोडिदिन्छ, यसलाई भनिन्छ– कर्मातीत अवस्था। उसैको यति उच्च गायन हुन्छ। तिमी बच्चाहरू यसरी नै जानु पर्छ, शरीरको कुनै पर्बाह नै नहोस्, अरू कुनै चीज याद नहोस्। यसलाई भनिन्छ सबैभन्दा मीठो, आफैं शरीर छोड्यो। त्यसैले सर्पको उदाहरण पनि दिन्छन्। सत्ययुगमा खुशीले शरीर छोड्छन्। त्यसैले प्राक्टिस यहाँबाट हुन्छ, पछि गएर त्यो प्राक्टिस चलिरहनेछ।

तिमी बच्चाहरूले बाबालाई कति प्यार सँग याद गर्छौ। अंग्रेजीमा भनिन्छ मोस्ट बिलवेड, परम प्रिय, अति मीठो। मनुष्यलाई त परमप्रिय, मोस्ट बिलवेड भन्न सकिँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! म तिम्रो बाबा पनि हुँ, टिचर पनि हुँ, गुरु पनि हुँ। तिमीले कुनै बेला टिचरलाई बिर्सियौ भने बाबालाई याद गर्न सक्छौ। बाबा गाइड हुनुहुन्छ, गाइडलाई पण्डा पनि भनिन्छ। उहाँ दु:खबाट मुक्त गर्ने, शान्तिधाममा लैजानेवाला हुनुहुन्छ, त्यसपछि हुन्छ सुखधाम। तिमीलाई यो ज्ञान घाँस मिल्छ फेरि यसलाई विचार सागर मन्थन गरिराख। जस्तै गाइको मुख चलिरहन्छ। तिम्रो मुख त चलाउने आवश्यकता हुँदैन, बाँकी भित्र सबैकुरा याद गर्नु पर्छ। जस्तो तिमी छौ, त्यस्तै म पनि छु। मलाई त अझै कम घण्टा मिल्छ किनकि मेरो बुद्धियोग बाहिर धेरै जान्छ। कहिले कसैको चिठ्ठी आयो, फलानोको खिटपिट छ, यो छ, त्यो छ... त्यसैले सारा दिन त्यतातिर बुद्धि जान्छ। तर सायद बच्चाहरूलाई भन्दा धेरै सहज बाबालाई हुन्छ किनकि बगलमा रहनुहुन्छ। जब बाबा भोजन खानको लागि बस्छन्, सोच्छन्– ठीक छ म बाबालाई याद गर्छु, २-३ मिनट याद रहन्छ फेरि बिर्सिहाल्छु। याद हावा जस्तै उडिहाल्छ, तिमी बच्चाहरूले पनि ट्राय गरेर हेर। सहज भएर पनि यादमा समय त लाग्छ नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबा एवं दादाको दिलोज्यान, प्रेम सम्पन्न याद-प्यार एवं गुडनाइट। मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबाको नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) आपसमा धेरै प्यार सँग रहनु पर्छ। मिलेर राय निकाल्नु छ– कुन युक्तिले हरेकसम्म बाबाको सन्देश पुऱ्याउने?

२) यो विनाशको समय हो त्यसैले एक बाबा सँग सच्चा प्रीत राख। योगद्वारा आत्मालाई पावन बनाउनु छ।

वरदान:– ड्रामाको हर राजलाई जानेर सदा खुशी-राजी रहने नलेजफुल, त्रिकालदर्शी भव

जो बच्चाहरू नलेजफुल, त्रिकालदर्शी छन् उनीहरू कहिल्यै नाराज हुन सक्दैनन्। कसैले गाली नै दिऊन्, इनसल्ट गरून् तापनि राजी, किनकि ड्रामाको हर राजलाई जान्नेवाला नाराज हुँदैन। नाराज त्यो हुन्छ, जसले राजलाई जान्दैन। त्यसैले सदैव यो स्मृति राख– भगवान् बाबाको बच्चा बनेर पनि राजी नभए कहिले हुने! अहिले जो खुशी पनि छन्, राजी पनि छन्, उनै बाबाको समीप र समान हुन्छन्।

स्लोगन:– जो व्यर्थ देखि इनोसेन्ट (अविद्या) रहन्छ उही सच्चा-सच्चा सेन्ट (महात्मा) हो।